

Róma megalapozza a látomást – Tizenhetedik szám

A 144 000 végső rostálása: a fenevad képmásának prófétai próbája

Jeff Pippenger
2024-09-24

Azok, akiket arra hívtak el, hogy a száznegyvennégyezer közé tartozzanak, most végső megrostálási folyamatukban vannak, és ez a folyamat próbatételi folyamat, amely a fenevad képmásának kialakulásán alapul. A próbatételi folyamat Isten házában kezdődik, mert az ítélet mindig Isten házában kezdődik, és ezt követően Isten másik nyája ugyanazzal a próbatételi folyamattal szembesül. Talán a legjelentősebb és legfontosabb prófétai jellegzetesség a fenevad képmásának kialakulásában az, hogy az kétszer történik meg: először az Egyesült Államokban, majd a világ többi részén. Prófétaileg ez azt jelenti, hogy a fenevad képmása a világban a fenevad képmásának végső megnyilvánulása, és ezért a fenevad képmásának bármely előképe, amely a fenevad képmásának a világban való megjelenése előtt jött létre, csupán az árnyék volt, amely a valóságot előképezte.

Az ítélet 2001. szeptember 11-én kezdődött Isten házában. Ezt az időpontot 1840. augusztus 11-e jelképezte előre, amikor a Jelenések könyve tizedik fejezetének angyala leszállt, kezében egy nyitott könyvecskével. Amikor a tizedik fejezet angyala leszállt, kijelentette, hogy a protestantizmus ítélete akkor már folyamatban van. Akiket Isten megítél, azokat először előre figyelmezteti, és Miller időmeghatározási módszertanának megerősítése további súlyt adott a Második Eljövétel ítéletére vonatkozó számításainak. A protestánsok megpróbáltatása 1840. augusztus 11-én vette kezdetét, és 1844-re a protestánsok Róma leányaivá lettek. Az 1840-től 1844-ig tartó időszak előképe a 2001. szeptember 11-étől a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvényig terjedő időszaknak.

Ezt a két időszakot Jézus megkeresztelkedésétől kezdve, amikor a Szentlélek alászállt, egészen a keresztig szintén jelképezte. Ezt a három időszakot egyaránt előképezte az a százhusz esztendő, amely az özönvíz előtti világnak adatott, és amely az özönvízig vezetett. Mindig van egy figyelmeztető üzenet, amely azonosítja annak a meghatározott történelmi korszaknak az ítéletét. Vannak szent történelmek is, amelyek az utolsó napokban erre a meghatározott időszakra is vonatkoznak.

Noé százhusz éven át prédikált, azután elérkezett az özönvíz ítélete. Krisztus ezerkétszázhatvan napon át prédikált, azután eljött a kereszt ítélete. Keresztelő János figyelmeztető üzenete Krisztus megkeresztelkedésekor nyert erőt, és ezután Jézust negyven napra a pusztába vezették. E negyven nap, valamint a negyven nap végén bekövetkező három kísértés azt tanítja, hogy amint az üzenet erőt nyer — amint azt egy szent jelkép alászállása jelzi, mint például a Szentlélek az Ő megkeresztelkedésekor, valamint a Jelenések könyve tizedik és tizennyolcadik fejezetének mindkét angyalának alászállása —, egy próbatételi folyamat van folyamatban. Amikor az isteni

jelkép alászáll, akkor az ítélet üzenete, amelyet azoknak hirdetnek, akik akkor az ítélet tárgyai, erő nyer, és az a meghatározott csoport, amely ítélet alatt áll, ekkor egy sajátos időszakba lép, amely csak kegyelmi idejük lezárultával ér véget.

Jézus vonala a tanúságtétel két időszakát jelöli meg. Az első az Ő személyes tanúságtétele volt ezerkétszázhatvan napon át, majd az Ő tanúságtétele tanítványai jelenlétében újabb ezerkétszázhatvan napon át, egészen István megkövezéséig.

„Azután – mondta az angyal –: »Egy hétig [hét évig] sokakkal megerősíti a szövetséget.« A Megváltó szolgálatának megkezdése után hét esztendeig az evangéliumot kiváltképpen a zsidóknak kellett hirdetni; három és fél évig maga Krisztus által, azután pedig az apostolok által. »A hét közepén megszünteti a véresáldozatot és az ételáldozatot.« Dániel 9:27. Kr. u. 31 tavaszán Krisztus, az igazi áldozat, feláldoztatott a Golgotán. Akkor a templom kárpitja kettéhasadt, jelezve, hogy az áldozati szolgálat szentsége és jelentősége megszűnt. Elérkezett az idő, hogy a földi véresáldozatnak és ételáldozatnak vége szakadjon.”

„Az az egy hét—hét esztendő—Kr. u. 34-ben ért véget. Ekkor István megkövezésével a zsidók végleg megpecsételték az evangélium elutasítását; a tanítványok pedig, akik a üldözés miatt szétszóródtak, „mindenfelé járva hirdették az igét” (Csel 8:4); és nem sokkal ezután Saul, az üldöző, megtért, és Pállá, a pogányok apostolává lett.” Jézus élete, 233.

Noé, Krisztus, a milleriták és a százhuszonnégyezer prófétai vonala egyaránt tanúságot tesz egy olyan időszakról, amikor egy meghatározott célközönséget egy figyelmeztető üzenet próbára tesz. Az üzenet felhatalmazása jelöli a próbaidő kezdetét, amely viszont e célközönség kegyelmi idejének lezárulásával ér véget. Jézus prófétai vonalában a bizonyágtétel két időszaka azonosítható. E két bizonyágtételi időszak előképezi azt a két figyelmeztető üzenetet, amelyet a 2001. szeptember 11-én alászálló angyal jelképez, aki beteljesítette a Jelenések 18:1–3-at, és akit ezután a tizennyolcadik fejezet negyedik versétől kezdődően megszólaló második hang követett.

„Így tehát a világ figyelmeztetésére végzendő utolsó munkában két különálló felhívás hangzik el az egyházakhoz. A második angyal üzenete ez: »Leomlott, leomlott Babilon, ama nagy város, mert paráznasága haragjának borából itatott minden népet.« És a harmadik angyal üzenetének hangos kiáltásában egy mennyei hang hallatszik, amely így szól: »Fussatok ki belőle, én népem.«” Review and Herald, 1892. december 6.

Az első időszak az az ítélet, amely Isten házában kezdődik, majd a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénnyel az ítélet második időszaka veszi kezdetét a Babilonból való kijövetelre szóló figyelmeztetéssel. Krisztus életvonalának a keresztségétől a keresztig terjedő szakasza 2001. szeptember 11-étől az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnaptörvényig terjedő időszakot jelképezi, és az Egyesült Államokban életbe lépő vasárnaptörvénytől addig a pontig tartó időszak, amikor minden nemzetet arra kényszerítenek, hogy elfogadja a vasárnapot mint a Globális Imanapiját, az az időszak, amely akkor zárul le, amikor a legutolsó nemzet is aláveti magát.

Az időszak az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvénnyel kezdődik, és akkor ér véget, amikor az utolsó nemzet meghajol a pápai hatalom előtt. A második időszak kezdete az első időszak végét jelzi, és mindkettőhöz olyan vasárnaptörvények tartoznak, amelyeket korábban

Róma tanúságtételében már előképezett módon láthattunk. Az első vasárnap törvényt, a 321. évben, a pogány Róma tekintélye hozta létre. Azt a vasárnap törvényt, amely a pápai egyház tekintélye által jött létre, az 538. év jelképezi. Az Egyesült Államokban bevezetett vasárnap törvény 321, és az utolsó nemzetre kényszerített vasárnap törvény 538. Az Egyesült Államokban bevezetett vasárnap törvény jelzi a figyelmeztető üzenet megérkezését, amelyet az a zászló hirdetett meg, amely Izráel számkivetettjeiből állt.

Az a határjel az i. sz. 321. év, és minden nemzet vasárnapkérdésben való megpróbáltatásának időszaka kezdetét jelzi. Ez az időszak akkor ér véget, amikor az utolsó nemzet meghajol Róma előtt, és ezt az eseményt az i. sz. 538. év határjele jelképezte. A 321-től 538-ig terjedő időszakot a keresztől István megkövezéséig tartó időszak jelképezte. Amikor Istvánt megkövezték, látta Krisztust, amint a mennyei szentélyben áll, ami azt jelképezi, amikor Mihály felkel az emberi kegyelemidő lezárultakor.

2001. szeptember 11. jelzi a tizennyolcadik fejezet első három versében foglalt figyelmeztetés eléréését, és ezt az eseményt Ellen White prófétanő ama jövendölése is megjelölte, amely szerint amikor New York város nagy épületei Isten érintésére ledőlnek, éppen e három vers fog beteljesedni. Ezt a Patriot Act is jelezte, amely jel volt azok számára, akik készek voltak látni; tudniillik hogy az angol jog ama elve, amely szerint az ember ártatlannak tekintendő mindaddig, amíg bűnössége be nem bizonyosodik, félretételt a római jog javára, amely azt vallja, hogy az ember bűnös mindaddig, amíg ártatlansága be nem bizonyosodik.

A Patriot Act a laodiceai Hetednap Adventizmus számára az ítélet kezdetét jelölte. Ez az időszak az Egyesült Államokban hozott vasárnap törvénnél zárul le. Azok a laodiceai hetednap adventisták, akik sikeresen átjutnak ezen a rostálási időszakon, ezután fogják hirdetni a tizennyolcadik fejezet negyedik versének intő üzenetét, amely azzal ér véget, hogy az utolsó nemzet is meghódol Róma előtt. Ez az időszak az Egyesült Államokban hozott vasárnap törvénnyel kezdődik, és a végső vasárnap törvénnyel ér véget.

Ha félreértjük azt a tényt, hogy a fenevadnak két képe van, amelyeket kettőnél több tanú azonosít, akkor félre fogjuk érteni azt a munkát, amelyet a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének első három verse jelképez, és amely 2001-ben kezdődött, valamint azt a munkát, amely a tizennyolcadik fejezet negyedik versében kezdődik.

Amikor White testvérnőnek a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetében szereplő angyal 1888-as alászállására vonatkozó közvetlen azonosítását alkalmazzuk, és ugyanazon angyalt jövő idejű összefüggésbe helyezését is figyelembe vesszük, azt találjuk, hogy 1888 előképe 2001-nek. A Jelenések könyvének angyala, aki dicsőségével beragyogja a földet, 1888-ban a minneapolis-i összejöveteleken szállt alá, és ugyanígy cselekedett akkor is, amikor New York City nagy épületei leomlottak.

Krisztus keresztségétől a keresztig terjedő időszak, valamint az 1840. augusztus 11-től 1844. október 22-ig terjedő időszak, továbbá Noé száz húsz évének időszaka három tanúbizonyságot szolgáltat az ítélet egy időszakára. 1888 tanúbizonyságot nyújt a lázadás megnyilvánulásáról, amelyet a minneapolis-i összejöveteleken jegyeztek fel, Noé pedig azonosítja a Szentlélek

eltávolítását azoktól, akik elutasították az üzenetet. Az özönvíz előtti emberek lázadása, valamint az egyházi vezetők 1888-ban tanúsított lázadása egyaránt összhangban áll Kóré, Dátán és Abirám történetével Mózes korában, amelyről az angyal azt mondta White testvérnőnek, hogy Minneapolisban ismétlődik meg.

A Patriot Acttől az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnapi törvényig tartó időszak a laodiceai Hetednapi Adventizmus próbatételének időszakát jelenti. Az ellenállás a figyelmeztető üzenettel szemben, amely az ő ítéletüket hirdeti, a Szentlélek eltávozását azonosítja, és ennél fogva az erős tévelygés kitöltését e történelem gonosz balga szüzeire. Az ellenállás középpontjában a kiválasztott hírnök áll, amint azt Noé, Mózes, Jones és Waggoner vének, valamint természetesen White testvérnő képviselik. Az e történelem figyelmeztető üzenetével és hírnökével szembeni ellenállás az „olajon” alapul a tíz szűzről szóló példázat történetében.

Azok, akik a figyelmeztető üzenetet hirdetik, azért teszik ezt, mert van „olajuk”, amely maga is a figyelmeztető üzenet. A két osztály közötti különbséget tehát a prófétai értelmezés azon szabályainak helyes alkalmazása idézi elő, amelyeket az első és a második angyal mozgalmának követői fogadtak el, s amelyeket Miller értelmezési szabályaiként jelképeznek, valamint a prófétai értelmezés azon szabályai, amelyeket a harmadik angyal mozgalmára fogadott el.

Az a próba tehát, amelyet „a fenevad képmásának megalkotásaként” ábrázol az Írás, szükségképpen olyan próba kell legyen, amely összefügg azzal, miként formálódik meg a fenevad képmása Isten prófétai igéjében.

A 2001-es Patriot Acttől, amelynek előképe az 1888-as Blair-törvényjavaslat volt, amelynek előképe az 1776-os Függetlenségi Nyilatkozat volt, amelynek előképe Krisztus keresztsége volt, amely 1840. augusztus 11-ét példázta, mindezek alátámasztják azt az igazságot, hogy az ítélet próbára tevő folyamata egy felhatalmazott figyelmeztető üzenettel kezdődik, amelyet előbb az angyal kezéből kell átvenni, majd meg kell enni.

Az a prófétai tanítás, amely az Egyesült Államokat azonosítja a te néped rablóival, logikájában több pontot is összezavar, s ezek a pontok gyakran a legközvetlenebb bizonyító igeszakaszok a fenevad képének kialakulására vonatkozó elemek megállapításában. Egy módja annak szemléltetésére, hogy ez a próba prófétai természetű, az, ha a prófécia alapvető szabályait használjuk fel annak az igazságnak a bemutatására, amely csak akkor érthető meg, ha Rómát fogadjuk el mint a te néped rablóit által jelképezett szimbólumot.

Ez a szemléltetés az adventizmuson belüli történelem öt vonalából származik, amelyekben vita támadt Róma mint jelkép körül. Most e vitás történelmek utolsó, vagyis hatodik szakaszában vagyunk, és a jelenlegi vita azonos azzal a vitával, amelyet az 1843-as tábla ábrázol.

Könnyű belátni ezt az igazságot, ha helyesen alkalmazzuk a prófétai szabályokat. Az egyik alkalmazandó prófétai szabály az, hogy a jelképeknek egynél több jelentésük van, és hogy egy adott szakaszban használt jelentésüket magából a szakaszból kell megállapítani. A szíriai király, III. Antiochosz Magnusz teljesítette Dániel 11. fejezetének tizedik versében szereplő ütközetet, továbbá beteljesítette a ráfiai csatát a tizenegyedik és tizenkettedik versekben, valamint a paniumi

csatát a tizenötödik versben. Az 1843-as táblán ábrázolt millerita vita lényege az volt, hogy a hamis protestáns nézet a „rablók”-at Antiokhosz Epiphanésszel azonosította, miközben azt az igazságot is fenntartotta, hogy a „rablók” Róma jelképe.

A tizedik verstől a tizenötödikig terjedő versek először III. Antiokhosz Magnus történetében teljeseznek be; ezért ezek a versek, valamint e versek azt követő történelmi megismétlődése két tanúbizonyságul szolgálnak arra, hogy e versek az utolsó napokban teljeseznek be, mert valamennyi próféta közvetlenebbül az utolsó napokról szólt, mint azokról a napokról, amelyekben éltek.

Amellett a megállapított szabály mellett, amely arra vonatkozik, hogy a próféta bizonyágtételét hol kell alkalmazni, itt van White testvérnő is, aki közvetlenül feljegyezte: „e prófécia [Dániel 11. fejezete] beteljesedéseként végbement történelem nagy része meg fog ismétlődni.” III. Antiokhosz Magnus az Egyesült Államokat jelképezi mint a pápai Róma helyettesítő hadseregét. A protestánsok mellett érveltek, hogy a rablók egy másik Antiokhoszt előképeztek, míg a milleriták tudták, hogy az Róma. Jelenleg az egyik oldal az Egyesült Államokat azonosítja a rablókkal, a másik oldal pedig ragaszkodik az alapvető igazsághoz.

Ha érvényes az a szabály, amely szerint a jelképeknek több jelentésük van, és jelentésüket annak a szövegkörnyezetnek az alapján kell meghatározni, amelyben alkalmazzák őket, akkor az Egyesült Államoknak mint a rablóknak az azonosítása párhuzamba állítható azzal, ahogyan a protestánsok Antiokhoszt a rablókkal azonosítják; csak hogy most Antiokhosz az utolsó napokban az Egyesült Államok jelképe.

A szakasz összefüggése közvetlenül arra a kérdésre irányul, hogy mely hatalom magasztalja fel magát a látomás megerősítése végett, ezért indokolt e tényre helyezni a hangsúlyt. Ez számos tanúbizonyság alapján indokolt, mert a Rómáról mint jelképről szóló vita más történelmi vonalai ugyanezt a tényt azonosítják. Ez a tény pedig az, hogy azok, akik a kérdésben a helytelen oldalon állnak, Róma helyén kivétel nélkül az Egyesült Államokat azonosítják. Ám ha nem hajlandó elfogadni, hogy a jelképeknek egynél több jelentésük is lehet, vagy ha ezt ugyan elhiszi, de nem eléggé gyakorlott ahhoz, hogy teljes bizalommal legyen e szabály iránt, akkor gyakorlatilag lehetetlen lesz az ön számára követni azt a logikát, amelyet most alkalmazni fogunk.

Minden kétszarvú hatalom az Egyesült Államokat jelképezi az utolsó napokban. Franciaország a kettős hatalom, amelyet Sodoma és Egyiptom képvisel. Az iszlám szintén az Egyesült Államokat példázza, mert az Egyesült Államok a hamis próféta a pápai hatalomhoz való viszonyában, amely Jézabel. Az Egyesült Államok Salome, Heródiás alávettetésében. Bálám is a hamis próféta jelképe, noha története összetettebb annál, mint hogy egyszerűen csupán hamis próféta volna.

Bálám próféciái, amelyeket azután jegyezték fel, hogy háromszor megáldotta Izráelt, többféleképpen is kapcsolatba hozhatók az iszlámmal. A számár az iszlám jelképe, és a beszélő szamarat nem lehet kihagyni Bálám történetéből. A keletről érkezett bölcseket, akik azért jöttek, hogy hódoljanak a gyermek Jézus előtt, Bálám próféciái vezérelték. A Jelenések könyve kilencedik fejezetének három jajsza közül az iszlám a hamis prófétát, Mohamedet jelképezi.

Ha megérted, hogy a jelképeknek egynél több jelentésük is lehet, akkor kétségkívül azt is megérted, hogy sok igazság annyira fontos, hogy a Szentírás a jelképek sokfélesége által ábrázolja őket. Az a jelkép, amely megalapozza a látomást, Róma jelképe, és ezért nyilvánvaló, hogy a bibliai prófécia egészen végighúzódnó egyik elsődleges téma Róma. Róma egyik klasszikus és jól megalapozott jelképe Dániel könyve tizenegyedik fejezetében az északi király. Az északi király, aki segítség nélkül jut végére, a pápai hatalom, a római egyház, Róma pápája, a bűn embere.

Uriah Smith vitájában azt állították, hogy a harminchatodik versben szereplő északi király Franciaország volt, a negyvenedik versben szereplő északi király pedig Törökország. Franciaország és Törökország egyaránt az Egyesült Államok jelképei különböző összefüggésekben, de miként a protestánsoknál, és miként ma is, Smith vitájában is elutasította azt az igazságot, hogy az északi király a modern Róma jelképe, és azt állította, hogy Róma jelképe az Egyesült Államoknak Franciaország nemzetében ábrázolt jelképe, továbbá ismét azt, hogy Róma jelképe az Egyesült Államok jelképe, amint az Törökország nemzetében jelenik meg.

Az összefüggés immár három vonalat tartalmaz: a millerita történelmet, Uriah Smith történelmét, valamint a jelent és most. E szemléltetések mindegyikében vita tárgya Róma valamely jelképe, amelyet helytelenül alkalmaznak amiatt, hogy Rómát az Egyesült Államok jelképeként értik félre.

A „mindennapi” körüli vita irányvonala Dániel könyvében ugyanezt a hangsúlyt tartja fenn: a Rómát jelképező szimbólumra vonatkozó igazsággal szembeni érvelést, jóllehet e történetben vannak bizonyos fontos árnyalatok.

Uriah Smith prófétai modelljének logikája arra vezette követőit, hogy helytelenül alkalmazzák a Jelenések könyve tizenhatodik fejezetében szereplő hatodik csapást. Smith tizenhatodik fejezetre vonatkozó alkalmazásának egyik alapvető problémája azon kívül, hogy mindent szó szerint próbált alkalmazni egy olyan időszakban, amikor mindent lelki értelemben kell alkalmazni, az volt, hogy képtelen volt felismerni a sárkány, a fenevad és a hamis próféta hármas szövetségének sajátos szerkezetét. Mivel a jelképek valódi jelentését önkényes magyarázatból származó jelentésekkel helyettesítette, Smith logikája eleve kizárja annak felismerését, miként alakul ki ez a hármas szövetség; pedig annak módja, ahogyan létrejön, „Isten népe számára a nagy próba, amely által örök üdvösségük eldől.”

A Róma jelképeinek helytelen alkalmazása Sátán kísérlete arra, hogy megakadályozza Isten végidei népét abban, hogy ne csupán a modern Rómát lássa meg, hanem azt is, miként formálódik a modern Róma. Annak szükségessége, hogy felismerjük az Egyesült Nemzetek Szervezetének, a pápai hatalomnak és az Egyesült Államoknak az összekapcsolódásához társuló prófétai jellemzőket, örök következményeket hordoz.

Dániel könyvében van egy különleges próba, amely e három hatalom kapcsolatainak felismerésének fontosságát hangsúlyozza, és a Jelenések könyvében van egy másik különleges próba, amely ugyanezeket a pontokat emeli ki. A Dániel könyvében szereplő „mindennapi” William Miller a Második Thesszalonikai levél tanulmányozása során pogány Rómának értette. Miller a Második Thesszalonikai levélben található, a pogány Róma és a pápai Róma közötti prófétai kapcsolat leírásából arra jutott, hogy a „mindennapi” szó a pogány Róma jelképe, és ezért

a pusztító utálatosság a pápai Róma lenne.

Azt a pontot hangsúlyozzuk azonban, hogy a Második Thesszalonikai levélben a pogány Róma és a pápai Róma közötti kapcsolat olyan összefüggésbe van helyezve, amely azt tanítja, hogy ha nem érted e két hatalom kapcsolatát, erős tévelygést kapsz, és örökre elveszel.

Ugyanaz a figyelmeztetés ez, mint a hatodik csapásnál, ahol nemcsak a sárkány jelenik meg, aki a Második Thesszalonikai levélben a pogány Róma volt, és a fenevad, aki abban a szakaszban a „bűn embere” volt, hanem a tizenhatodik fejezetben ott van a hamis próféta is. A szakasz azt hangsúlyozza, mennyire fontos felismerni a Modern Róma hármas szövetségét alkotó hatalmak kapcsolatát, amely egyúttal a modern Babilon is.

„A mindennapi” körüli vita ugyanazzal a végidei vitával foglalkozik, de kiterjeszti a vita azonosítását azáltal, hogy hozzáadja annak fontosságát, hogy megértsük annak a három hatalomnak a kapcsolatát, amelyek az Újkori Rómát alkotják. Ezen igazság meglátásának megtagadása azt jelenti, hogy jutalmul biztosan erős tévelygést nyerünk.

A jelenlegi vitában azok, akik az Egyesült Államokat a rablókkal azonosítják, láthatóan még azt sem képesek belátni, miért volna jelentősége annak, hogy az Egyesült Államok ismételten úgy van ábrázolva, mint amely a pápai hatalom alá van vetve, nem pedig mint maga a pápai hatalom. Az elemi józan ész felismeri, hogy az a hatalom tekintendő fejnek, amely a politikában, a történelemben, a házasságban és a bibliai próféciában uralja a kapcsolatot; és a fej az, amely felfuvalkodik, hogy megerősítse a látomást, majd elbukik.

Az a logika, amely az Egyesült Államokat azonosítja a rablókkal, képtelen alkalmazni azt a történelmet, amely 321-től 538-ig jelképesen ábrázoltatott, majd beteljesedett. Az Egyesült Államok jelképe el kell hogy tűnjék, mielőtt a „bűn embere” kijelentetné. A „bűn embere” az utolsó napokban ismét kijelentetik, és mielőtt ez megtörténne, az Egyesült Államoknak előbb el kell tűnnie.

A vasárnaptörvény az Egyesült Államokban nem azonosítja az Egyesült Államokat mint Modern Rómát, hanem azt jelzi, hogy a nemzeti romlás elérkezett, és hogy az Egyesült Államok teljesen elszakadt az igazságosságtól. Az a Modern Róma, amely lelepleződik, amikor az Egyesült Államok a vasárnaptörvény idején elpártol, a pápai hatalom, amely akkor és ott éppen legyőzte szövetségét, a hamis prófétát.

A Dániel könyvében szereplő „mindennapi” és annak kapcsolata William Miller üzenetével, valamint annak jelentősége, hogy Miller értelmezése a Thesszalonikabeliekhez írt második levél második fejezetéből származott, továbbá a hatodik csapás idején adott figyelmeztetés, hogy őrizd meg ruhádat, mind olyan elemeket azonosítanak azokból a küzdelmekből, amelyek a jelenlegi kérdésekkel foglalkoznak.

A második thesszalonikai levél 2. fejezetének figyelmeztetése az utolsó napokban egy olyan csoportra vonatkozik, amely az Egyesült Államokat jelképként azonosítja, de nem hajlandó engedni annak a világosságnak a vezetésének, amely az Egyesült Államok és a pápai Róma közötti kapcsolattal foglalkozik. Ezzel nemcsak a pápai Róma és az Egyesült Államok kapcsolatát fogják

felismerni, hanem az Egyesült Nemzeteket is, amely a Jelenések 16. fejezetének sárkányi hatalma.

Miként Uriah Smith, A.G. Daniells és W.W. Prescott esetében is, akikről White testvér kijelentette, hogy képtelenek az okból az okozatra következtetni, ugyanígy vannak azok is, akik elutasítják, hogy Isten prófétai Igéjének irányítása vezesse őket e három hatalomnak az utolsó napokban fennálló kapcsolatára vonatkozó kifejtésében.

Miként az első, a jelenlegi és az Uriah Smith-féle viták esetében, úgy a második thesszalónikai levélben és a hatodik csapásban ábrázolt három hatalom kapcsolatáról szóló vita is olyan magánértelmezést tár fel, amely az Egyesült Államokra mutat, de nem hajlandó felismerni az Egyesült Államok bizonyos prófétai jellegzetességét, amely leleplezné téves elképzelésüket, és talán a világosságra vezetné őket.

2001. szeptember 11-e után vita támadt Jóel négy rovára körül. Az igazság az, hogy a rovarok a laodiceai Hetednap Adventista egyház fokozatos lelki hanyatlását jelképezték a katolikus és hitehagyott protestáns teológia bevezetése által. Ismételten, a négy rovar helyes alkalmazása Róma, ám a magánértelmezés azt állította, hogy az iszlámról van szó, amely egy hamis próféta jelképe, és ennél fogva az Egyesült Államok jelképe. Szabályra szabály, az adventtörténelem ama vitái, amelyekkel éppen foglalkoztunk, mind ugyanarról az igazságról szólnak.

A téves oldal négy tanúbizonyság alapján a rablókat az Egyesült Államokkal azonosítja, és két tanúbizonyság alapján a téves oldalnak az Egyesült Államokról mint jelképről alkotott értelmezése hibás. Isten utolsó napi jelöltjei, akik a száznegyvennégyezer közé tartozhatnak, most prófétai próbában vannak. Ez nem olyan próba, amelyet egyszerűen azzal lehet kiállni, hogy az ember erre az oldalra vagy arra az oldalra adja a szavazatát. Ez olyan próba, amelyen csak akkor lehet valóban helyesen átmenni, ha a prófétai szabályokat pontosan alkalmazzák. Annak érdekében, hogy Júda törzsének Oroszlánja felébressze utolsó napi népét arra a tényre, hogy nem tanulmányoznak elég mélyen, megengedte, hogy eretnkségeket hozzanak be.

Az a tény, hogy e mozgalmon belül eretnkség támadt, azt jelzi, hogy a prófétai magyarázat szabályait illető személyes alkalmasságunk gyengébb annál, mint amilyennek lennie kellene. Róma határozza meg a látomást, és az utolsó napok látomása az északi király végső felemelkedése és bukása. Az a „király” egyúttal a „bűn embere” is, és a „bűn embere” a „gonoszság titka”, valamint az a „gonosz”. Ő az antikrisztus, őt jelképezik a „te néped rabló”, és ő a modern Róma „feje”.

„Azok, akik összezavarodnak az ige megértésében, akik elmulasztják felismerni az antikrisztus jelentését, bizonyosan az antikrisztus oldalára állnak. Most nincs idő arra, hogy a világhoz idomuljunk. Dániel áll az ő sorsrészében és az ő helyén. Dániel és János próféciait meg kell érteni. Ezek magyarázzák egymást. Olyan igazságokat adnak a világnak, amelyeket mindenkinek meg kellene értenie. Ezeknek a próféciaíknak tanúbizonyságul kell lenniük a világban. E végső napokban való beteljesedésük által önmagukat fogják megmagyarázni.” Kress Collection, 105.